

bestræber sig ustandselig for at konstatere Selvmodsigelser hos mig — ja, det ærede Medlem gik endog saa vidt, at han fik anbragt en lille enkelt Bemærkning fra en Artikel eller et Interview i „Social-Demokraten“ vedrørende Wedin-Benaadnings-sagen om, at der ogsaa dør var kommet Henvendelse til mig fra en Partifælle — fik anbragt den i sit Indlæg om Straffeloven og var saa uheldig eller heldig at faa den anbragt paa en vildledende Maade.

Jeg beklager altsaa, hvis jeg virkelig har været illoyal i min Gengivelse af det ærede Medlem Hr. Rytters Udtalelser, det har ikke været bevidst, men jeg er tidt i den Situation, naar jeg læser det ærede Medlems Udtalelser, ikke helt at kunne glemme, hvordan de lød, da jeg hørte dem. Omvendt kan jeg absolut ikke paastaa, at det ærede Medlem var illoyal i sin Gengivelse af mine Udtalelser, thi hertil krævedes overhovedet, at han havde gengivet dem, men det ærede Medlem troede aabenbart adskillige Gange, at han gengav og gendrev mine Udtalelser, naar han kun nærmere uddybede sine egne Argumenter eller Paastande.

Det ærede Medlem beskæftigede sig jo først med Tilregnelighedsproblemet og sagde, at det er Lægerne, der udtaler, om en Person er sindssyg eller ej, men det er Nævningerne, Domstolene, der skal afgøre, hvad der saa skal gøres ved ham. Det er ikke rigtigt, synes jeg, det afgørende er, at man først faar at vide, hvad det egentlig vil sige at være sindssyg, og hvis man maa give Lægerne Ret i, at det, at en Person er angrebet af Sindssyge, influerer saaledes paa hele hans psykiske Liv, hele hans Handlingsliv, Karakter og Villiesliv, at man ikke kan være sikker paa at kunne konstatere Tilstedeværelsen af en forbryderisk Villie, saa er den første Betingelse for overhovedet at straffe ikke til Stede. Og saa er det, jeg siger: Saa er det ikke Nævningerne eller Domstolene, der skal bestemme; de skal nok bestemme, hvad der skal gøres ved ham, men de skal ikke have Lov til at bestemme, at han skal straffes. Dér maa vi, hvis vi ikke vil tiltage os en Viden, vi endnu mindre har end Lægerne, rette os efter de særlig kvalificerede Læger, der kan blive Tale om, naar de udtaler: Den Person er sindssyg og derigennem ingen Forbryder. Hvorledes han som Følge deraf dernæst bliver at behandle i Henhold til dette Straffelovforslag, hvilke Arter af Sikkerhedsforanstaltninger eller andre Foranstaltninger der skal træffes imod ham, er ikke noget,

Lægerne skal afgøre — de skal maaske spørges om det —, men det er noget, Domstolene skal afgøre. Jeg kan ikke se rettere end, at det er — ja, nu maa jeg se efter i mine Notater fra det ærede Medlem Hr. Pürschel, hvad det er, jeg maa sige — den mest rationelle Betragtning-maade.

Det ærede Medlem Hr. Heilesen mente, at det i alt Fald ikke var retfærdiggjort selv ud fra den Betragtning, som sket er, at sondre mellem § 17 og § 18 i Straffelovforslaget, og at jeg under alle Omstændigheder burde have sat Udtrykket „egentlig Sindssygdøm“ i § 17. Jeg har været inde paa den Tanke, men har opgivet den igen, idet jeg ikke tror, at man fra lægelig Side vil operere med Begrebet „egentlig Sindssygdøm“. Den Omstændighed, at det ærede Medlem Hr. Heilesen har Ret i, at der ikke kan opstilles nogen skarp Sondring mellem de Tilfælde, der falder ind under § 17, og dem, der falder ind under § 18, er imidlertid ikke mig tilstrækkelig Grund til at undlade enhver Sondring, naar der i de allerfleste Tilfælde, hvor der foreligger Sindssyge, er Mulighed for at faa dette konstateret. Og hvor denne Mulighed foreligger, vil jeg altsaa have, at vedkommende skal være straffri, uanset, at der findes et Grænseomraade, og uanset, hvor stort dette Grænseomraade maatte være.

Det ærede Medlem Hr. Rytter omtalte dernæst Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skal bevare Tugthus, og gengav mine Udtalelser paa en Maade, som jeg aldeles ikke kan føle mig tjent ved. Det ærede Medlem bliver ved at fastholde sine oprindelige Udtalelser, uddybe dem yderligere. Det samme gjaldt til en vis Grad det ærede Medlem Hr. Heilesen. Om man derved mener at skabe bedre Betingelser for den Enighed, som man samtidig spaar, kan der være delte Meninger om. Men det ærede Medlem Hr. Rytter hævdede, at Formaalet for mig med at fastholde Tugthus er at give vedkommende Forbrydere et Stempel, naar de kommer ud igen. Nej, det er aldeles ikke Formaalet. Formaalet er, som jeg har sagt, dels et generalt-præventivt, dels og navnlig det at opnaa, at man ved at indsætte Tugthus i den Skikkelse, jeg her har gjort, med et Minimum paa 4 Aar og kun omfattende de allerveste Forbrydelser eller Forbrydere, vil kunne opnaa Nedsættelse af Strafferammerne, og i øvrigt gennemgaaende Formildelse af Straffene ogsaa for de andre Fanger, ikke alene dem, der kommer i Tugthus, men ogsaa de andre